

Δ Ε Κ Α

Ὁ Κωστής ἦλθε ἀπρόσμενα
μέσα στή νύκτα νυχωπατώντας σάν ἐλάφι
φοροῦσε ἓνα χακί ἀμπέχωνο τριμένο,
στά χέρια χοντρά πλεκτά γάντια,
γατζώθηκε στό πρεβάζι τοῦ παραθυριοῦ
καί κτύπησε τό τζάμι
ἀπανωτά δυò φορές
Τόν κύτταξα καλά.... δὲν εἶχε ἀλλάξει καθόλου
Ὅπως ἦταν καί τότε
μόνο αὐτὲς οἱ σκιές στό πρόσωπο πού τὸν ἀγρίευαν
ἢ ματιά του, ἀντρεϊεμένη καί πέτρινη, ἀμίλεικτου κριτῆ
Ἡ διαφήμιση ἀπέναντι, μὲ τίς λάμπες τοῦ νέον
τοῦδινε μιὰ γιγάντια προοπτική,
τὸ δωμάτιο γέμισε μὲ τὴ σκιά του
Ἔκανα νὰ τοῦ ἀνοιξῶ
Τραβήκτηκε!
Τὸ φῶς τὸν κτύπησε κατάμουτρα
Μπά, ὄχι!
Δὲν ἦταν ὁ Κωστής,
μᾶλλον ἐκεῖνος, πού γκρεμίστηκε τὸ πρωῖ, ἀπ' τὴ σκαλωσιά
στό τέρμα τοῦ δρόμου
ἐργατικὸ ἀτύχημα εἶπαν πῶς ἦταν
Πῆγα γιὰ νὰ τοῦ ἀνοιξῶ
ὅποιος καί νᾶταν, τί πού μ' ἐνοιαζε δηλαδῆ.
Τὸ πρεβάζι βούλιαξε!
ἓνα σύννεφο σκόνης μόνο
καί τὸ ἄχνιομα τῆς ἀναπνοῆς του στό τζάμι.

(Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ «Οἱ σταυρωτίδες τοῦ πέμπτου τομέα»
Α Ἔκδοση Παρίσι 1973)